

Varde idrettslag 75 år

Jubileumsavis 2007

1. Klubbrenn i strålende sol - Roger Strandvik sender av gårde sønnen Robert.
2. Torleif Strandvik (bilde fra 1978) - flest A-kamper for Varde - 515 totalt.
3. På 90-tallet hadde Varde hele 40 løpere på kretslagssamling. Primus motorer var Arne Aaslund og Hans Kristian Lilleengen. Bilde fra samling på Pellestova.
4. NM-kamp i håndball mot eliteserielaget Lunner i 2004 (tap 11-39), Rigmor Foss og Janne Viken (10).
5. KM-vinnerne fra 1968 samlet til dyst i 1979.

Gratulerer alle Vardemedlemmer!

Utrolig men sant, i 2007 er Varde Idrettslag 75 år. Jubilanten er et sprekkt og oppegående idrettslag med over 400 medlemmer, alle medregnet.

15. mai 1932 ble laget stiftet. Beretningen du sitter med vil gi deg fyldig informasjon om lagets historie, fra den spede begynnelse og fram til i dag. Når man leser historien kan man ikke annet enn å være stolt, stolt over at vi er 75 år, stolt over det flotte anlegget, med nytt supert tilbygg, stolt over alt vi har prestert, stolt over alle ungene vi har holdt i aktivitet alle disse åra og stolt over det som ser ut som en lysende framtid.

Vi sender varme tanker til de som i vanskelige tider klarte å etablere og bygge opp en slik klubb. Mange av dem er av naturlige årsaker ikke lenger blant oss, og vi skylder å minnes disse menneskene i dyp takknemlighet og respekt. Vi glemmer heller ikke den litt yngre garde, gutta som i dag er "seniorgruppa" og tar av oss lua og håper de voksne jentene snart følger i guttas fotspor.

Tenk at vi i jubileumsåret, etter en fantastisk dugnadsinnsats, kan åpne nytt klubbhus, slik at vårt eget anlegg står bedre rustet enn noen gang til å ta imot både unger og foreldre, til felles trivsel i sunn aktivitet.

Det ville føre for langt å ramse opp alle i laget vårt som kan slå seg på brystet, den lista ble i tilfellet svært lang, men som lagets leder håper jeg at alle som har bidratt, mye eller litt mindre, føler at de er en del av et flott fellesskap.

Klubbfølelse er viktig, det er også viktig å ta vare på lokalpatriotismen, og dette håper jeg vi skal kunne fortsette med i Varde selv om vi er under press fra mange hold. Vår filosofi er at det er mange måter å være god på, trivsel og sunn aktivitet er en måte, sportslige resultater er en annen, men hvorfor kan ikke den andre komme som et resultat av den første? Varde skal være for alle, alle er gode på sin måte. I vår klubb skal ingen ekskluderes, men alle inkluderes.

I dag er det slik at alle avstander er visket ut. Vi har som regel hver vår bil fra vi fyller 18 år. Utfordringene er store når det gjelder å få folk til å føle tilhørighet til ei lita bygd som vår. Mange er de som har måttet kapitulere. Det skal ikke vi gjøre. Belliggheten vår skulle være perfekt for videre vekst, med så kort avstand til kommunesenter og så videre. Denne utfordringen håper jeg alle våre medlemmer er med å ta, da vi ved målrettet arbeid helt sikkert vil lykkes. I dag er det ca. 300 aktive i klubben, tar vi med passive medlemmer passerer vi 400. Det er ingen ting i veien for å øke dette.

Samfunnet vårt forandrer seg. Det er ikke lenger noen selvfølge at man deltar i frivillig arbeid. Alt vi trenger er svært lettvinnt å få tak i. Vi er alle durabelig bortskjemt, og kommer til dekket bord de fleste steder. Er det noen som husker hvor artig vi hadde det da vi laget vår egen hoppbakke eller tråkka egen løype. Den gangen visste vi hva det var verdt, for det kom ingen løypemaskin. Jeg sier ikke at jeg vil tilbake dit, men det vil være å håpe at noe endrer seg igjen, slik at det blir lettere å få folk til å engasjere seg. Vi, i likhet med de fleste andre, sliter med å besette de nødvendige posisjoner i klubben, det må være et mål å få en endring på dette.

Men nå skal vi feire oss selv, ikke surve. Utover våren og sommeren blir det flere arrangement som skal markere jubileet og det nye klubbhuset. Vi håper mange vil delta og at vi får en flott markering.

Helt til slutt vil jeg rette en stor takk til redaksjonen av denne beretningen, som har bestått av Terje Engen, Hans Kristian Lilleengen, Arild Torp og Roger Skjellerud. Takk også til alle som har bidratt med stoff og informasjon som har gjort dette mulig.

Bybrua i mars 2007

Anders Motrøen

Formenn 1932-2007

1932	Einar Sebakk	1972	Johannes Bjørnstad
1933	Einar Sebakk	1973	Johannes Bjørnstad
1934	Arne Fremstad	1974	Helge Svendsen
1935	Arne Fremstad	1975	Helge Svendsen
1936	John Bjørnstad	1976	Roy Wold
1937	Arne Fremstad	1977	Roger Hansen
1938	Asbjørn Antonsen	1978	Øyvind Lønstad
1939	Erling Østerud	1979	Roy Wold
1940	Sigurd Strandvik	1980	Roy Wold
1941	Martin Viiflåt	1981	Henrik Strandvik
1945	Arthur Sønsteby	1982	Henrik Strandvik
1946	Magne Engen	1983	Arild Torp
1947	Even Roland	1984	Arild Torp
1948	Rolf Torp	1985	Harald Stensvold
1949	Rolf Torp	1986	Harald Stensvold
1950	Magne Engen	1987	Bjørn Skaugerud
1951	Magne Engen	1988	Bjørn Skaugerud
1952	Magne Engen	1989	Bjørn Skaugerud
1953	Magne Engen	1990	Bjørnar Lilleby
1954	Magne Engen	1991	Bjørnar Lilleby
1955	Erling Østerud	1992	Terje Engen
1956	Erling Østerud	1993	Terje Engen
1957	Hans Hvindenbråten	1994	Roy Wold
1958	Trygve Strand	1995	Roy Wold
1959	Trygve Strand	1996	Odd Nordengen
1960	Rolf Torp	1997	Odd Nordengen
1961	Rolf Torp	1998	Anders Motrøen
1962	Peder Brendbakken	1999	Anders Motrøen
1963	Peder Brendbakken	2000	Anders Motrøen
1964	Peder Brendbakken	2001	Anders Motrøen
1965	Magne Engen	2002	Anders Motrøen
1966	Helge Svendsen	2003	Anders Motrøen
1967	Helge Svendsen	2004	Anders Motrøen
1968	Magne Engen	2005	Anders Motrøen
1969	Magne Engen	2006	Anders Motrøen
1970	Magne Engen	2007	Anders Motrøen
1971	Magne Engen		

Redaksjonen i jubileumsavisa

Redaksjonen i jubileumsavisa 2007 har bestått av Terje Engen, Arild Torp, Hans Kristian Lilleengen og Roger Skjellerud.

Å grave i Vardes historie bringer fram mange gode minner. Med bakgrunn i jubileumsberetningen fra 50-årsjubileet i 1982 tok vi fatt på jobben med å supplere opplysninger og skrive litt om de 25 siste åra. Når du blar deg gjennom gamle papirer og dokumenter dukker det opp utrolig mange saker og episoder som du trodde du hadde glemt. Det er en stor utfordring å plukke ut de viktige og interessante elementene.

Vi har etter beste evne prøvd å få til en ryddig og oversiktlig gjennomgang av historien. Mye har skjedd, og mange har gjort en stor innsats for idrettslaget. Vi har ikke klart å få med absolutt alt. Det er mange som har bidratt med viktige oppgaver, både store og små, siden starten i 1932.

Vi har også invitert alle som ønsker, til å bidra. Årsberetninger og avisutklipp er selvsagt viktige ingredienser når historien skal nedtegnes.

I tillegg har vi kontaktet personer vi vet sitter med mye kunnskap og stoff om Varde, og vi er alle en stor takk skyldig!

Klubbavisa VARDEn var et flott tiltak som journalistene Per Arild Roland og Roger Hansen dro igang. Den har eksistert i flere former siden oppstarten. Vi som sitter i jubileumskomiteen retter en stor takk til hva de har fått til. Per Arild har i alle år har "gjemt" unna alle bilder og masser av informasjon som er uvurdelig for Varde ILs historie.

Det er også flere andre viktige kilder til informasjon og ikke minst bilder som vi har fått lov å benytte oss av, og vi takker i første rekke Per Morten Brendbakken, Øystein Solhaug, Oppland Arbeiderblad, Anne Karin Kløvstad., Magnus Viflat og May Viflat.

Bidragene har vært til uvurderlig hjelp i jobben med å sy sammen en beretning om Vardes første 75 år.

Vi kommer til å legge ut mer stoff og bilder på Varde ILs nettsider: www.vardeil.no.

Takk for all hjelp og gratulerer så mye med jubiléet.

Roger Hansen, Arild Torp, Terje Engen

Redaksjonen i jubileumsavisa 2007 - fra venstre Terje Engen, Arild Torp, Hans Kristian Lilleengen og Roger Skjellerud.

Erling Østerud - en ekte Vardepatriot

Fotball, fotball og atter fotball var det som kjennetegnet en stor Vardepatriot. I manges øyne er og blir Erling en del av "gamle" Varde. Han var nærmest en av veggene i sportshytta, og under 50-årsjubileet i

1982 ble han utnevnt til det andre æresmedlemmet i klubbens historie.

I unge dager var Erling selv aktiv. Han var også formann i tre år, første gang i 1939, deretter i 1955 og 1956. Senere var han både oppmann og banemester.

Erling likte ikke å være noe midtpunkt, men hvis han fikk jobbe og slite for øyestenen sin var han fornøyd. På dugnader var Erling alltid på plass. Han jobbet i Gjøvik kommune i alle år. Skulle det være behov for grus eller lignende på Vardeplassen, ba han inn noen sjåfører på kaffe i brakka og lurte forsiktig på om de kunne ordne noe på plassen. Det er ikke få gruslass som har endt på Vardeplassen etter en kaffekopp i brakka.

Han hadde alltid sin faste plass på kamper. Det er ikke få timer han hadde oppi bjørkeskauen på slaggbanen og på elvebakken etter at det ble ny bane. Han talte alltid de unges sak, og var en like god idrettskamerat for oldboys-gutta som for juniorlaget. Erling fulgte lagene i tykt og tynt, på hjemmebane så vel som på bortebane. Det var ikke mange kamper han gikk glipp av.

Han satt på en stubbe utenfor hjemmet sitt og håpet at det var plass til han også på bortekampene. For sikkerhets skyld hadde han alltid med litt ekstra utstyr som sko og leggskinner. Det kunne jo være noen som hadde glemt igjen noe! Erling levde og åndet for sitt kjære Varde.

Erling hadde også sine egne meninger. Han sa klart i fra - både om hvordan det skulle spilles og hvem som skulle være på laget..

Etter at pensjonsalderen var nådd fortsatte Erling å tilbringe mange timer sammen med idrettslagets utøvere. Iveren var like stor uansett hvilke årsklasser som var på banen. Han tjente alltid Varde på beste måte, og var aldri redd for å ta et tak. Han var kort og godt en ildsjel man kunne regne med - en som ofret både tid og penger på idrettslaget.

Erling Østerud gikk bort 3. april 1985, 72 år gammel, og det ble gitt en pengegave til fotballgruppa i Varde. Østerudstatuetten ble opprettet. Den ble delt ut første gang i 1990, og så langt er fem personer blitt hedret med denne utmerkelsen.

1990: Arild Torp og Terje Engen
1996: Roger Skjellerud
1998: Stian Vestlie
2006: Thor Anders Vesterås

Statutter – Østerudstatuetten

- Fotballstyret avgjør hvert år om pokalen skal deles ut, og i så tilfelle til hvem.
- Alle kan sende inn skriftlig forslag til kandidater.
- Pokalen deles ut til en person som har vært en drivkraft inne Varde ILs fotballgruppe.

Kriterier kandidaten bør oppfylle:

- vise interesse og positiv adferd som aktiv eller leder
- hatt ledende verv innen fotballgruppa over en lengre periode
- vist positiv framferd som representant for Varde IL
- bidratt til å øke interessen for og forbedret fotballmiljøet i Varde IL

Erling var en del av det berømte kritikerlaget som deltok i gressbaneåpningen i 1964 - bak fra venstre: Erling Østerud, Even Roland, John Strandvik, Peder Brendbakken, Martin Sagvold, Magne Engen, Arne Brendbakken, Jan Solhaug, Asbjørn Foss og Kjell Solhaug. Foran fra venstre: Alf Slåtsveen, Sigurd Strand og Kåre Lindalen.

Vesterås – et skiendorado i 25 år

”Velkommen til Vesterås, et skiendorado og samlingssted for turgåere”

Dette er et motto Varde har hatt i 25 år.

Eventyret om Vesterås startet i 1982, da eieren Georg Vesterås kontaktet Varde. Det vesle småbruket på Vardalsåsen hadde stått mer eller mindre tomt ei stund, og n'Georg ville gjerne hatt litt mer liv der igjen. Det lå jo midt i hjertet av Vardalsåsen og ville være et perfekt sted å drive kafé på vinterstid.

Skigruppa i Varde hadde lenge hatt en slik drøm, og nå kunne den bli en realitet. Vinteren 82/83 var det klart for servering av kaffe, brus, sjokolade og ikke minst nystekte vaffer. Det ble kjørt opp løyper mot Stangstua, ned til Veset og Bybrua slik at bygdefolket kunne gå dit uten å kjøre langt med bil.

Interessen for Vesterås var stor, og i 1983 ble det dannet en egen komite som skulle stå for drifta. Det ble satt igang dugnader for å male og pusse opp slik at bygget sto klart til vintersesongen 83/84.

Med Anne Karin Kløvstad som den første lederen tok de fatt på sesongen og det var ingen problemer med å få folk til å være vertskap. Utallige medlemmer har vært med på dugnader både ute og inne. Georg og sønnen Geir Håkon har i alle år stilt opp med varer og tjenester.

Mye er blitt gjort opp gjennom årene – det har stadig vært ting å pynte på. Det er ikke bare hovedhuset som har fått sin ansiktsløfting. Både låven, våningshuset og den berømte ”utedassen” fikk et malingsstrøk.

Vardegjengen var opptatt av at publikum skulle komme til et pent sted. I 2001 ble gangen rehabilit-

ert, slik at den fine tømmerveggen ble fremhevet.

Kjøkkenet og brannmuren ble også pusset på.

I tillegg satte man opp skilt for Vardes trofaste sponsorer.

I dag ligger hovedløypenettet for Vardalsåsen over Vesterås, og det er et jevnt sig av turløpere vinteren igjennom. Snøen kommer alltid tidlig, og det er et snøsikkert område. Tidlig på vinteren blir også skogsbilveien kjørt opp. Det er ikke få skisamlinger som har vært arrangert rundt Vesterås.

Vesterås blir i dag drevet på samme måte som fra starten av i 1982. Det blir hogd ved på sommeren, og en koselig spraking i en gammel vedovn er det som møter en sliten turgåer.

Sønnen Geir Håkon har fortsatt sitt rause engasjement som Georg hadde. Ved feiring av 25 år på Vesterås vil alle som har hatt gleden av og ha jobbet på Vesterås sende en varm tanke til de som har stilt småbruket sitt til disposisjon i så mange år.

Det finnes ingen eksakt oversikt på hvor mange folk som har vært innom i løpet av alle disse åra, men gjestebøkene på kjøkkenet taler sitt tydelige språk. Det er heller ingen tvil om at kafédrifta på Vardalsåsen har vært en viktig inntektskilde for Varde.

Det er fortsatt kontrakt på at Varde skal få holde på med kafédrifta si på Vardalsåsen – dermed vil vi fortsatt kunne ønske velkommen til et flott samlingssted for alle som er glade i og ferdes ute i skog og mark.

75 år med Varde

I.L.Vardes første styre bestående av fra venstre: Markus Martinsen (kasserer), Leif Johansen (supplant), Arne Fremstad (viseformann), Einar Sebakk (formann). Dessverre har vi ikke bilder av Arne Hegge (sekretær), Karl J. Foss (viseadm.) og Adolf Lilleby (supplant).

Historien om Varde startet i 1932 – i ei tid da det var trange kår i landet. Ungdommen i bygda hadde lite å ta seg til, og under Tobrubrua ble idéen om å starte et eget idrettslag unnfanget. Det ble tatt kontakt med A.I. (arbeidernes idrettskrets) og John Fjell. Vard AIL ble tatt opp som medlem og måtte betale en årsavgift på 45 kroner.

Oppstartsmøte

Det første møtet ble holdt på Breidablikk den 5. mai 1932. 15 mann møtte fram, og der ble det aller første styret i Vard AIL's historie dannet.

Einar Sebakk ble lagets første formann. I styret fikk han med seg Arne Fremstad som nestformann, Arne Hegge som sekretær, Olaf Strandvik som kasserer, Edvin Lybekk og Marcus Martinsen som styremedlemmer, i tillegg til Leif Johansen og Adolf Lilleby (supplanter). Karl Foss ble lagets første fotballformann, og Martin Viflat ble leder i friidrettsgruppa.

Planer ble lagt, og det tok ikke lang tid før det ble satt igang med å bygge egen fotballbane. Den 21. mai ble det skrevet leiekontrakt mellom formann Einar Sebakk og grunneier Johan Børstad.

I starten så vel ikke "banen" ut som noen fotballbane. Det så ganske "bustete" ut med fullt av stubber, store steiner og ikke minst lyngtuer. Men det krydde av folk som ville gjøre en innsats for laget, og dugnadsgjengen gikk på med stor iver. Fotballbanen ble ferdig planert - og dermed var det mulig å spille fotball allerede i stiftelsesåret.

Den 21. august var det klart for idrettslagets første arrangement - en turmarsj som gikk fra Tobru

via Barlund og Borgen og tilbake til Tobru.

Kretsmestere i fotball

Vard AIL gjorde seg raskt bemerket og allerede i 1933 tok de sitt første kretsmesterskap i fotball Klasse B.

I 1933 ble Vard AIL kretsmestere i fotball. Foran fra venstre: Einar Sebakk, Gunnar Granvang og Hans Sebakk. Midten fra venstre: Arne Ringvold, Kåre Kristiansen og Helge Loeng. Bak fra venstre: John Bjørnstad, Ole Nilsen, Asbjørn Antonsen, Sverre Bjørnstad og Gunnar Engum.

Ny hoppbakke

Også vinterstid hadde Vard AIL sine aktiviteter. Has-selenga ble satt i stand som hoppbakke, og 3. mars i 1934 ble det første hopprennet arrangert. Med så stor aktivitet som det allerede var i Vard AIL, ble det så tidlig som i 1936 gjort visse tanker om å bygge et forsamlingslokale. Det ble tegnet andeler i Samfunnshuset for 28 kroner. Interessen i bygda glødet for idrettslaget, men med de begrensede midlene som stod til rådighet tok det litt tid før aktiviteten var på topp.

Krigen kom

Da Vard AIL begynte å fungere som lag og interessen stadig økte, fikk de en ufrivillig stopp i alle idrettsaktiviteter. Krigen brøt ut og da ble alt som var av organisert idrett stoppet av tyskerne.

Krigsårene ble en mørketid for idrettslag i hele landet. Ingen idrettsaktiviteter var lovlige i denne perioden. Men så snart det norske flagget vaiet i bygda var det duket for ny oppstart.

27. mai 1945 innkalte daværende formann Martin Viflat til møte, og Arthur Sønsteby ble valgt til ny formann.

Oppgavene var mange. Bygda var sulteføret på idrett. Viktigst av alt var imidlertid å sette i stand anleggene etter krigens ødeleggelser. Det var også viktig å starte opp med aktiv idrett igjen. Den første triumfen kom i skiløypa, da Georg Rønning vant et utfor-renn på Vind vinteren 1946.

Samme året så også den berømte slaggbanen sitt lys. Takket være en enorm dugnadsinnsats ble det fraktet slagg fra Toten Cellulose og Gjøvik Jernbanestasjon. Banen ble grøftet og planert, og slaggen ble lagt på. Det hører også med til historien at da det skulle settes opp gjerde mot veien, måtte medlemmene skaffe én gjerdestolpe hver.

Nytt navn på laget

Etter krigen ble idrettsforbundene i landet slått sammen, og Vard AIL ble pålagt å skifte navn.

I 1946 ble derfor Idrettslaget Varde lagets nye navn.

Med krigen litt på avstand ble det fart i idrettslaget igjen. Nok en gruppe ble startet. I tillegg til fotball og friidrett, så orienteringsgruppa sitt lys med Jens Strandvik som formann. Vard AIL gjorde også suksess med egen revy på "Blikket".

Annonse fra Oppland Arbeiderblad

I perioden fra 1945 til 1950 var anleggsutbygging sentralt i laget.

I 1947 fikk slaggbanen ny sportshytte. Det var ikke store krav til fasiliteter på den tid. Hytta var et uisolert hus på 8x4 meter, som inneholdt to omkleddingsrom og en salgsbod. Dussj fantes selvsagt ikke. De som skulle bade måtte gå gjennom skogen og ned til Vesleelva.

I denne perioden kom også kvinnene inn i idretten, og det ble dannet en kvinnegruppe som gikk under hovedlaget. Det ble også dannet en håndballgruppe på den tida, men det var lite aktivitet der og da.

Fotballbanen, som var på leiekontrakt fra starten av, ble etter hvert kjøpt. I 1949 var Idrettslaget Varde dermed stolt eier av sin første fotballbane.

Nytt forsamlingslokale

Også på 50-tallet var det store utfordringer på anleggssiden. Da ble planene om bygging av et samfunnshus realisert.

Det ble dannet et aksjeselskap bestående av Idrettslaget Varde, Fagforeningen Skog og Land avd. Grande og Bybrua Arbeiderlag. Navnet ble A.L. Samfunnshuset Bybrua, og dette samarbeidet varte helt fram til 1995.

Etter nok en stor dugnad med hele bygda bak seg, stod endelig "Huset" ferdig. Det var et praktbygg etter dagens målestokk. Søndag 6. september 1953 var det åpningsarrangement med revy og dans. Den 10. oktober var det stor innvielsesfest.

Da hadde det gått 17 år siden tomte ble kjøpt. "Huset" var et stort løft for hele bygda, og den nye storstua var et praktbygg etter dagens målestokk. Med Samfunnshuset som et samlingspunkt for bygda, økte aktiviteten voldsomt utover 50-tallet.

Et nesten komplett lag med en god blanding av styrke og tekniske ferdigheter kunne feire en ny KM-tittel for sitt kjære Varde. Foran fra venstre: Mathias ("Batti") Svendsen, Kjell Stenersen, Sigbjørn ("Smetten") Glitten, Øivind Lønstad og Hans Hvindenbråten. Bak fra venstre: Finn Foss, Sverre Torp, Oddis Hellum, Kjell ("Pott") Østvold, Helge Svendsen, Erling Engen og Alf Sebak.

60- tallet

Det ble stilt stadig større krav til idrettsanleggene, og IL Varde måtte ut i nye dugnadsøkter for å holde tritt med utviklingen. Slike anlegg som slaggbanen holdt ikke mål lenger, og idrettslaget måtte begynne å tenke på ny fotballbane.

Selv om baneforholdene ikke var de beste, klarte allikevel fotballgutta å hevde seg med glans. I 1961 hadde Varde kanskje et av sine beste lag noensinne og det ble en ny KM-tittel.

I 1962 ble Lillebyrønningen kjøpt til areal for nytt idrettsanlegg. Allerede det første året satte dugnadsgjengen igang med riving av låve og hytte som sto på tomte.

Våren 1963 startet planeringen av banen og det nye anlegget begynte å ta form som vi kjenner det i dag. John Karlsen var sentral i igangsettingen av banen, og på høsten 1963 ble det sådd gras.

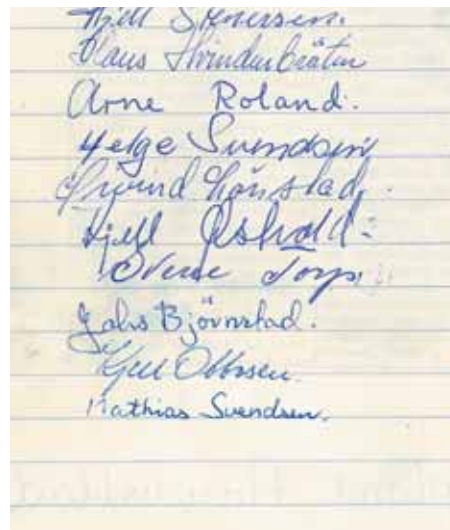

Oppland Arbeiderblad 8. juni 1964

Ny gressbane

6. juni 1964 står som en av de største dagene i IL Vardes historie. Da ble "Vardeplassen" åpnet med pomp og prakt. Ny gressbane og ny sportshytte ble behørig feiret. Kontorsjef Sigurd Evang fra Vardal kommune tok avsparket i den første kampen som ble spilt på eget gress. Motstander var Kapp sine

gamle stjerner, med Kalle Sandvold i spissen. Varde vant 4-1 etter 2x30 minutter. Daværende formann Peder Brendbakken ble hyllet sammen med dugnadsgjengen. De hadde gjort en kjempejobb, slik at anleggsdrømmen ble en realitet.

Autografene til spillerne på Vardes lag i gressbaneåpningen på Vardeplassen 6. juni 1964.

Øverst spillere fra Varde like etter innmarsjen. Fra v. J. Østvold, Jon Nærbu, Sverre Torp, M. Svendsen, Johannes Bjørnstad, Helge Svendsen og Sigbjørn Glitten. Under til v. Helge Svendsen og Erling Østerud. Til høyre formann Magne Engen (Fotomontasje i Oppland Arbeiderblad 8. juni 1964).

Det gikk ikke mer enn fire år fra gressbanen var åpnet til det kom en ny KM-tittel til idrettslaget. Fotballgutta vant 5. divisjon og rykket opp til 4. divisjon.

Nytt skianlegg

De første årene av IL Vardes historie dreide seg mye om anleggsvirksomheten rundt fotballbanen og Samfunnshuset. Men på slutten av 60-tallet kom også skifolket fram i lyset, og nok en stor dugnad ble dratt i gang. Etter mye fram og tilbake på leting etter et egnet område, ble det satt igang bygging av hoppbakke og lysløype bak Elvsveen Kiosk.

Det ble dannet en egen byggekomite for bygging av skianlegget. Her ser vi deler av dugnadsgjengen som la ned mange arbeidstimer i anlegget. Foran fra venstre: Odd Elvsveen og Jan Sveen. Videre bakover fra venstre: Reidar Moen, Erling Engen og Erling Østerud. Bakerst fra venstre: Terje Helgesen, Martin Sagvold, Trygve Strand og Gunnar Nybakk.

Nyttårsaften 1969 ble lyset tent, og alt var klart. Onsdag 21. januar var det offisiell åpning, som ble markert med et hopprenn. Anlegget var viktig for rekruttering til skisporten i Varde. Oppslutningen økte fra år til år, og mange hevdet seg godt.

Egen håndballgruppe

Fylles ut av Håndballkretsen:
Laget anbefales opptatt som medlem i forbundet.
Laget vil bli opptatt som medlem av Håndballkretsen fra den dag medlemsskapet i Norges Håndballforbund er i orden.

Sted _____ Dato _____ Stempel og underskrift _____

Falsung *24-74* *[Signature]*

Fylles ut av Norges Håndballforbund:
Laget er opptatt i Norges Håndballforbund 22/4-74. Vedlagt følger ferdig utfylt rapportkort samt spilleregler og håndboka.
Vi ønsker laget lykke til!

Med vennlig hilsen
NORGES HÅNDBALLFORBUND
Aase [Signature]

I 1974 ble det dannet egen håndballgruppe som ble tatt opp som medlem av håndballforbundet i mars. Det ble bygd en asfaltbane på Vardeplassen, og 8. september 1974 var det åpning med egen håndballturnering. Dette var starten på en ny epoke i IL Vardes historie. Håndballgruppa ble stadig større, og aktiviteten økte. Det hele startet med et seniorlag med Oddny Lønstad som primus motor, og det ble flere og flere lag i yngre klasser.

Folk strømmet til og deltok i forskjellige aktiviteter innen laget, og i 1976 ble trimgruppa startet. Samme år viste det seg at en utvidelse av sports-hytta var nødvendig. Det ble bygget på 50 kvadratmeter - et praktbygg med fire garderober med dusjer, eget kjøkken, kiosk og nødvendige boder for oppbevaring av forskjellig utstyr. På denne tida ble også langrennsaktiviteten flyttet opp til området bak Samfunnshuset, der det ble ryddet plass til ei lysløype på 1,8 kilometer.

KM-vinnere 1980, bak fra venstre: trener Melvin Laeskogen, Anne Britt Foss, Anny Hegge, Marit Skogstad, Anne Marie Linnerud, May Minaberg, Mona Lønstad og Bodil Alund. Foran fra venstre: Bente Brendbakken, Birgitte Hvindenbråten, Oddny Lønstad, Anita Øversveen, Mette Strandvik og Rigmor Myhre.

KM til håndballdamene

I sesongen 1979/80 tok damelaget den første KM-tittelen i håndball i Vardes historie. Med Oddny Lønstad i spissen kjempet de en knallhard kamp mot Lillehammer, Lunner og Lom. I den siste kampen måtte de vinne med sju mål for å bli krets mestere. Etter en skikkelig thriller klarte de det. Etter en overbevisende 13-4-seier kunne de slippe jubelen løs.

Oddny Lønstad

Ei som har betydd mye for håndballen i Varde er Oddny Lønstad. Hun kom til Vardal i 1957. I 1964 var hun, sammen med Rannveig Hvindenbråten, Randi Larsen, Synnøve Lønstad, Åse Brendbakken, Bjørg Engen og Astrid Vifladd, med på å starte opp igjen med håndball i Varde etter det første forsøket på 30-tallet. Det ble sydd drakter, rød- og hvitrutete trøyer, treningene foregikk på "gamle Vardplassen" med stor entusiasme. Ottar Nordberg ble leid inn som sjåfør, og kjørte damene på kamper rundt om i distriktet med sin Folkevognbuss. På denne tiden var det to seniorlag og ett lag for piker 16 år.

Oddny var en god keeper og var aktiv som spiller helt til 1984 - 50 år gammel - men fortsatte som trener for yngres lag i ytterligere fem år. Oddny har vært med i håndballstyret i mange år, og har aldri vært redd for å ta i et tak for Varde. Hun er den som har stilt opp som trener for yngres og sørget for at det ble lag når det så som svartest ut. I tillegg til Oddny har May Minaberg tjent Vardehåndballen i mange år, både som spiller, trener og styremedlem.

Klubbavis

I 1981 ble også klubbavisen VARDE'n en realitet. Per Arild Roland (t.v. på bildet under) og Roger Hansen dro igang den viktige informasjonskilden i idrettslaget.

Dette var helt klart et etterlenget løft for Varde. Avisen ble delt ut til folk i bygda, som også fikk et innblikk i aktivitetene i de forskjellige gruppene. Allerede den første vinteren fikk de anledning til å skrive om Vardes gode skiløpere. Margret Moen ble nummer ti i junior-NM på ski, mens Tom Harald Foss vant kretsmeesterskapet i kombinert. Klubbavisa har eksistert i flere former siden starten i 1981.

Styret i jubileumsåret - fra venstre Britt Furuseth, Jan Stafseg, Hedvig Larsen, Henrik Strandvik, Anne Grethe Svendsen, Gunnar Nybakk og Hans Hvindenbråten.

Det ble utdelt mye heder og ære på 50-års jubileet. Det gjeveste av alt var æresmedlemskapet. Fra venstre ser vi formann Henrik Strandvik, som delte ut diplomer og blomster til (fra venstre) Magne Engen, Einar Sebakk, Erling Østerud og Leif Johansen.

50-års jubilar

Året 1982 ble et merkeår i IL Vardes historie. Da var det ærverdige idrettslaget 50 år. Det ble lagt opp til en storstilt feiring. Jubileumskomiteén bestod av Magne Engen (formann), Henrik Strandvik, Lilly Lindalen og Hans Hvindenbråten.

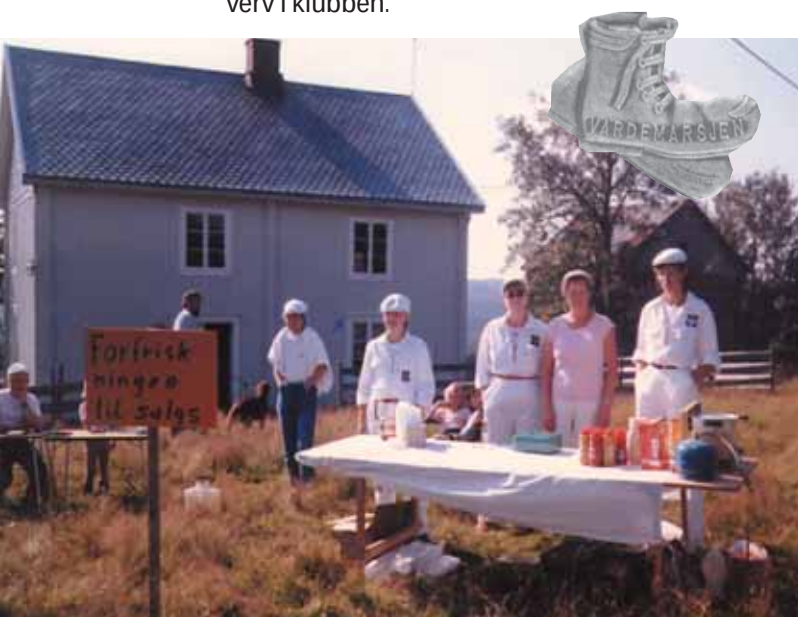
Med lite materiell å jobbe med var det litt av en oppgave å gi seg i kast med.

En del av "gamlekara" fikk besøk av komiteen, og etter iherdig innsats klarte de å nøste opp i IL Vardes historie. Dermed kunne den 50-årige historien føres i penn gjennom jubileums-avisa.

Jubileumsfesten ble arrangert på Strand Hotell, med innbudte gjester fra kommune, idrettskrets og idrettslagene rundt Gjøvik. Det var en ny æra for et stolt idrettslag som viste at det meste går an. Selv med små midler kommer man langt med stort hjerte og ivrige hender.

Æresmedlemmer

Det første æresmedlemmet i IL Vardes historie var Jens Holoen. Den andre som fikk utmerkelsen var Erling Østerud. Det ble også utnevnt nye æresmedlemmer på 50-års jubileet: Einar Sebak, Leif Johansen og Magne Engen. Sistnevnte satt som formann i til sammen 11 år (1946, 1950-54, 1965 og 1968-71), i tillegg til at han hadde en rekke andre verv i klubben.

Matstasjon på Vesterås i 1986

Vardemarsjen

På 80-tallet var det mange turmarsjer rundt omkring i landet. Vardes skigruppe ville også prøve. Rett etter 50-års jubileet tok idrettslaget fatt på prosjektet. Den 28. august 1983 ble den første Vardemarsjen arrangert og 40 funksjonærer sto klar til å ta imot deltakerne.

Den lengste løypa ble lagt innover Vardalsåsen, og selvsagt måtte den gå forbi Vesterås. Vardes egen perle måtte jo utnyttes i et slikt arrangement. Løypa var ryddet slik at man lett kunne ferdes der med tur- eller joggeutstyr.

Den korte løypa gikk i nærmiljøet rundt idrettsplassen. Der kom alle fram selv med rullestoler og de som ikke hadde kondisjonen på topp. Dette var et arrangement som alle kunne delta i.

Det ble lagt til rette med både mat og drikkestasjoner i alle løypene. Her var det ikke viktig å være først. Her skulle man ikke ha dårlig tid, men kose seg i naturen. Det ble laget en egen Vardesko i gull, sølv og bronse alt etter hvor mange år man deltok og

det ble også laget en plakett for både 5 og 10 års deltakelse.

Vardemarsjen gikk så det suste. Folk strømmet til Vardeplassen på arrangementsdagen, der Gaukomgutta og Grande Skolekorps var to av mange som sto for underholdningen. Fra 1985 og til begynnelsen av 90-tallet var det aldri under 400 deltakere, og på det meste var man oppe i 750 turmarsjere.

Utover på 90-tallet var interessen for turmarsjer dalende. Med en stor arrangementstab og liten deltakelse gikk det så langt at Vardemarsjen måtte legges ned. I 1997 feiret Vardemarsjen sitt 15-årsjubileum, men så var det også slutt.

Mange idéer

Utover på 80-tallet ble idrettslaget tungt å drive. Det var vanskelig å få folk til å ta på seg verv, og det var ikke alt for mange aktive heller. Flere grupper ble opprettet for at man skulle få inn penger til å holde aktiviteten oppe - både kvinnegruppe, lotterikomiteer og økonomiutvalg. Selv om de gjorde en kjempejobb for laget, var det vanskelig å etablere noe fast organisasjonsmønster i denne perioden.

Det ble også syslet med tanker om å få samlet alle anleggene på ett sted. Midler til prosjektet ble avsatt, og det ble opprettet ei anleggsgruppe som skulle se på hva som måtte til og hvor det nye fellesanlegget skulle ligge. Både Grande Skole og Samfunnshuset ble vurdert, men Samfunnshuset pekte seg ut som den beste løsningen.

Lysløypa var allerede på plass, og det ble satt i gang en grunnundersøkelse for å finne ut om det også gikk an å legge fotballbanen bak Samfunnshuset. Det viste seg raskt at dette ikke var så lett. Alle grunnundersøkelser viste bare myrgrunn, og hele prosjektet ble derfor lagt på is.

KM og tippegevinst

A-laget klarte å snu den negative trenden, og ble kretsmeistere i 7. divisjon i 1987. Året etter sikret de seg nok et opprykk, og var tilbake i 5. divisjon.

KM 1987 - bak fra venstre Jan Morten Hagen, Roger Skjellerud, Petter Østvold, Tom Jensen, Hans Reidar Opsahl, Arild Torp, Roy Jensen, Jan Hjelldbakken, Tom Harald Foss, Tom Werner Sveen, Roy Mellemborg. Foran fra venstre: Tom Reiner Larsen, Geir Strand, Geir S. Pedersen, Rune Grønsås, Torleif Strandvik, Tore Markeng, Vegard Sagvold, Svein Harald Hagen.

Jubelen sto i taket hos kasserer Anne Bergli etter at tipppegutta Roger Skjellerud og Terje Engen hadde klart å prikke inn 12 rette og gevinst på 220 000.- kroner.

Fotballgruppa fikk også en skikkelig opptur på økonomisiden i 1988, etter å ha slitt med økonomien i flere år. I april ble det nemlig full klaff for tippelaget, og det ga over 220.000 kroner i premier. Etter at andelseierne hadde fått sin del av gevinsten var alle klare til å bli med på nye runder, og fotballgruppa satt igjen med en fortjeneste på rundt 110 000 kroner.

I 1984 var også damefotball en realitet på Varde. Vi fikk etter hvert et lag som bet godt fra seg i krets-serien. Men interessen dalte, og i 1989 var det slutt med damefotball i denne omgang.

Markensstafetten

Med sitt gode rykte som arrangør av Vardemarsjen fikk idrettslaget i 1988 en henvendelse fra Markenskomiteen om de ville ta på seg å arrangere Markensstafetten. Med Leif Brenden og Hermann Engum i spissen ble det sendt innbydelse til de lokale lagene rundt Gjøvik for å skape litt moro rundt Marken. Det ble en litt annerledes stafett med løping, rulleski, stylter og sekkehopp. Med hele 15 000 kroner i pengepremier var interessen stor, og den 18. september gikk starten for første gang. Det ble også gjort stas på vinnerne med premieutdeling på scena. Dette arrangementet ble en årlig tradisjon i Varde, men etter hvert dabbet interessen og Varde trakk seg ut fra arrangementet.

Flom på Vardeplassen

I september 1988 var det skikkelig uvær i distriktet – langvarig regn gjorde at Vesleelva steg faretruende nær moloen mot plassen. På kvelden den 3. september hadde det kommet 28 centimeter nedbør, og idrettsplassen ble et trist syn for en Vardepatriot. Moloen sprakk og plutselig var det en halv meter med vann over både gressbanen og grusbannen. I husene rundt omkring var kjellerne fylt. Men sportshytta lå litt høyere i terrenget og slapp derfor unna ødeleggelsene.

Selv om anlegget måtte stenges for sesongen, slapp gressbanen unna med minimale skader. Grusbannen derimot var helt utvasket og måtte bygges opp helt fra grunnen av.

Skadene ble taksert til 80 000 kroner, men vi fikk vel 63 000 kroner fra naturskadefondet. For å sikre Varde mot nye ødeleggelser ble det inngått en avtale med Statens Vegvesen om at de skulle senke elva og legge opp en molo mot gressbanen. Det var vellykket. Moloen ligger der i dag og har klart å holde elva i sitt leie så langt.

Økt aktivitet

1990 ble det dannet egen juniorgruppe i fotball og Varde deltok med lag i de aller fleste klasser. Det ble også arrangert Knøtstiade-sluttspill på Varde stadion dette året. Også håndball og ski fikk stadig flere små utøvere som ville spille håndball og delta på klubbrenn. Varde var nok en gang på vei opp av en bølgedal.

1992 - IL Varde fylte 60 år.

I jubileumsåret klarte flere av gruppene å sette Varde på kartet. Skigruppa hadde gjennom flere sesonger jobbet meget godt, og det krydde av gode og ivrige skiløpere. Mona Ottesen var den første som markerte seg skikkelig da hun tok KM-tittel i langrenn.

Selve jubileet ble markert på Vardeplassen den 15. mai, der fotballgutta spilte kamp mot Bøverbru. I tillegg kom Grande Musikkorps sammen med drillkorpset for å underholde. En del gjester ble innbudt til kaffe på sportshytta, og dagen ble avsluttet med jubileumsfest på Samfunnshuset.

Senere på sesongen klarte seniorfotballen å snu en dårlig trend som startet tidlig på 90-tallet. Med Hans Reidar Opsahl som trener vant de 5. divisjon, og sikret Varde nok en KM-tittel. I finalekampene tapte de først 0-1 på bortebane mot Lena, men på hjemmebane var de uslåelige og vant 2-0.

Hans Reidar med blomster for 300 A-kamper.

Hans Reidar Opsahl

Hans Reidar kom til Varde fra Søndre Land midt i 1976-sesongen, og spilte rundt 350 kamper i den grønne trøya fram til 1989 – de aller fleste som midtstopper. Han var trener i to perioder, først som spillende fra 1986-1989, deretter i 1992 og 1993. Det ga to kretsmeisterskap og tre opprykk til klubben.

- Jeg var veldig spent da trenerkarrièren skulle starte i 1986. Det første året var vi veldig nære opprykk. Vi klarte å bygge en skikkelig plattform, og de tre neste sesongene tok det virkelig av. Mye av grunnen til suksessen var nok måten vi spilte på. Med ekstremt lavt press, men fullt trøkk og sterk gjennombruddskraft når vi hadde ballen, lignet det mye på det som senere ble kalt Drillo-fotball. Motstanderne fryktet oss, for det var vanskelig å finne noe mottrekk på den tida. Vi endte på femteplass i en meget sterk 5. divisjonsavdeling i 1989. Da gjorde vi en veldig god prestasjon, forteller Hans Reidar.

Da han startet på sin andre periode i 1992 var klubben tilbake midt på tabellen i 5. divisjon.

- Det som var litt spesielt i den andre perioden, var at vi la om forsvarsspillet. Fram til da hadde Varde som regel spilt med sweeper. Men etter at jeg tok C-kurs i 1991 begynte jeg å helle mer til soneforsvar, og vi spilte etter hvert 4-4-2 på den måten som det ble spilt da, sier han videre.

Varde under Hans Reidar var et fryktet lag – og stod ikke tilbake for noen på lokalplanet.

- Jeg har mange gode minner fra tida i Varde, både på og utenfor banen. Vi var gjennom mange tøffe tak både på trening og i kamper, men hadde det også veldig morsomt. Og ikke minst hadde vi mange veldig gode spillere på laget, mimrer Hans Reidar.

- Det er vanskelig å trekke fram enkeltkamper, men det jeg faktisk husker best er da vi valset over Gran, som var et solid 3. divisjonslag. Vi hadde akkurat rykket opp fra femte, men slo dem 7-1 på den nye kunstgressbanen på Raufoss. Jeg trodde nesten ikke det jeg så, og tror jeg telte til 14-15 trekk på ett av måla. Det var ikke vanlig i lokal fotballen, sier han videre.

Selv om karrieren som fotballtrener ble avsluttet, følger Hans Reidar fortsatt godt med.

- Jeg prøver å følge med så godt jeg kan, og vet at Varde hadde et lag som gjorde det veldig bra i fjor, avslutter Hans Reidar Opsahl.

KM 1992 - bak fra venstre Tom Jensen, Kai Tore Helgesen, Tom Lønstad, Jan Brendbakken, Esten Kjølvang, Petter Østvold, Tom Harald Foss, Vegard Sagvold, Svein Harald Hagen, Roger Nilsen, Arild Torp, Jon Myrvang. Foran fra venstre Torleif Strandvik, Tom Reiner Larsen, Idar Hatløy, Gjermund Helgesen, Roy Jensen, Tore Opsahl, Hans Reidar Opsahl.

Endringer i strukturen

I jubileumsåret forelå det også tegninger for utvidelse av sportshytta bakover mot elva, men det prosjektet kom aldri videre.

Det ble også gjort en del endringer på strukturen i idrettslaget. Før har alle anleggene blitt drevet av hovedlaget, men nå fikk undergruppene ansvar for sine egne anlegg og sin egen økonomi.

Skigruppa tok over driften av lysløype, snøscooter og kjøring av løypenett, mens fotball måtte ta ansvar for Vardeplassen utenom håndballbanen.

Håndball måtte betale halleie selv og holde orden på asfaltbanen. Sportslig gikk det veldig bra - damelaget var på vei oppover i seriesystemet igjen og rykket for første gang på mange år opp i 4. divisjon. Verre var det å få noen til å ta på seg verv i håndballgruppa. Det ble det sendt ut brev og innkalt til stormøte for at nedleggelse skulle unngås. Heldigvis løste floken seg.

Gunhild Sveen med bildet fra junior-NM 1993, der hun sikret seg bronsemedalje.

Gunhild Sveen

Gunhild var Vardes fremste skiløper på denne tida. Hun tok bronsemedalje på fem kilometer klassisk under junior-NM i 1993, bare 16 år gammel.

- Dette året husker jeg veldig godt. Jeg hadde en fantastisk tid både på idrettslinja og sammen med de andre Vardejentene, sier en alltid blid Gunhild Sveen.

- Jeg hadde gått bra hele vinteren og kjempet helt i toppen, og hadde visse forhåpninger foran mesterskapet. Midtveis i løpet lå jeg på fjerdeplass. Det ga inspirasjon og nye krefter. Avslutningen ble veldig bra, mot slutten kjempet jeg om bronzen og klarte det til slutt. Jeg hadde ingen sjanser til å gå helt til topps, for det var rundt 20 sekunder opp til vinneren, forteller hun.

KM-vinnere i stafett, fra venstre Gunhild Sveen, Christine Engum og Mona Ørbekk Ottosen.

15-16 timer i uka

- I denne perioden var det bare ski som gjaldt. Det ble utrolig mye trening. I perioder var vi oppe i 15 til 16 timer i løpet av uka. Men det var moro, og i etterkant har jeg bare positive minner fra denne tida.

- Mona Ottosen, Christine Engum og Hege Nybakk var både treningskamerater og gode venner, og vi hadde mye morsomt sammen. Signe Nereng trente oss i denne perioden og hun ofret like mye som oss.

KM-tittel i stafett

Nesten like artig som NM-medaljen synes Gunhild det var da Varde-jentene tok KM-tittel i stafett.

- Å vinne noe sammen med de andre jentene er et minne jeg setter stor pris på, forteller Gunhild.

I dag bor hun i Oslo og jobber som akupunktør. Hun er samboer med Jan Oskar de Besche og har vesle Cornelia på nesten ett år.

- Det som var litt artig var at vi faktisk deltok i samme junior-NM og fikk like premier, uten at vi kjente hverandre den tida vi gikk på ski, avslutter Gunhild Sveen. Hun representerte også Varde på landsbasis i finalen i "Fischer Cup" på Dombås. Der var det bare de 15 beste juniorene i landet som fikk delta.

Nytt navn

I mars 1994 ble navnet på idrettslaget forandret for andre gang. Data-alderen var over oss, og IL Varde var derfor å finne under bokstaven "L" i de aller fleste registre og oversikter. Det var faktisk blitt litt vanskelig å finne Varde. Det ble dermed søkt idrettskretsen om å endre navnet til Varde Idrettslag for å få det på rett plass.

Med OL i nærmiljøet ble det store dugnadsmuligheter. For et idrettslag som i mange år hadde slitt med dårlig økonomi, ble OL på Lillehammer/Gjøvik en økonomisk velsignelse.

OL- dugnad 1994

Det startet i 1993 – Varde meldte sin interesse for dugnadsarbeid under OL på Lillehammer. Vi ble innkalt til et informasjonsmøte, og måtte redegjøre for hvilke måte vi ville administrere dugnaden på. Vi kom gjennom nåløyet, og Partena Catering A/S ble vår oppdragsgiver.

Det var et stort engasjement i klubben. Både medlemmer og ikke-medlemmer ville være med å bidra. Det som var spesielt med OL var at alle som skulle jobbe måtte akkrediteres. Totalt sendte vi inn 219 navn som ble klarert. Cirka 80 ble akkreditert i første omgang. Resten stod

som reserver og ble akkreditert etter behov.

Oppgavene som ble tildelt oss var kioskarbeid i Fjellhallen og på Birkerbeineren skistadion. Vi stilte også opp litt på Hamar og i deltagerlandsbyen utenfor Lillehammer.

May Viflat satt som dugnadsansvarlig og koordinerte det hele. Det var en "døgnjobb". Alt måtte stemme - riktig akkreditering, busstider, når og hvor de som skulle jobbe ble hentet og så videre. Vi kunne bli bedt om å stille med 10 - 15 personer på ett døgn varsel. Takket være godt samarbeid mellom medlemmer, gruppeledere og dugnadsansvarlig klarte vi det prikkfritt.

- Tro det eller ei, det var bare én person som ikke møtte opp, og som ikke gav beskjed. Helt utrolig, vi utførte jo over 1900 timer – mer enn ett årsverk. Gjennomsnittlig hadde vi 25 personer i sving hver dag, forteller May.

Under hele OL var det ekstremt kaldt - mellom 18 og 30 kuldegrader hele tiden. Det var nok mange som kanskje angret litt når de sto på Askimsmyra

før kl. 06.00 om morgenen og ventet på transport til Lillehammer.

Da OL var over, var mange av Vardes "gamle" medlemmer med og ryddet i sponsorteltet på Stampesletta. Det var ikke vanskelig å få med de som den gang var veteraner.

Noen av Vardes aller ivrigste medlemmer tok også en tårn under de Paralympiske lekene som ble arrangert rett etter selve OL.

- Idrettslaget vårt fikk veldig skryt for perfekt oppmøte og stor arbeidsinnsats. Denne innsatsen gav oss kr 109.000 som kom godt med i alle grupper, sier May Viflat.

Etter denne kjempeinnsatsen var Varde kommet på fote igjen. Alle gruppene fikk orden på økonomien takket være en utrolig dugnadsgjeng.

Overtok Samfunnshuset

Aktiviteten på det ærverdige Samfunnshuset ble stadig mindre. Dermed ble det vanskeligere å få penger til å holde det i orden. Aksjeeiere som Bybrua Arbeiderlag og Skog og Land vil kvitte seg med sine andeler.

Det ble en liten dragkamp mellom Varde IL og Norske Samfunnshus. Det endte med at Varde ble eiere av Huset mot at de tok over gjelda som var på litt over 100 000 kroner. Kontrakten var klar i november 1995, og Varde overtok driften fra årsskiftet.

Ingen seniorfotball

1998 kunne blitt et skikkelig kriseår. Varde stod uten leder i hovedlaget, og det måtte innkalles til ekstraordinært årsmøte i mars. Der tok Anders Motrøen på seg ledervervet, og klubben ble reddet.

Fotballen slet tungt på andre halvdel av 90-tallet. Det ble stadig verre å få tak i folk til alle vervene. Sesongen 1999 var det for første gang i Varde ILs historie ingen seniorfotball. Det som en gang var den største gruppa var plutselig lagt død. Interessen var liten både på ledersiden og blant fotballspillerne.

Det ekstraordinære årsmøtet bestemte at Varde bare skulle ha juniorfotball, men døra stod åpen for seniorene ved en senere anledning.

Selv om det var problemer med å få folk til å påta seg verv, klarte likevel den gode dugnadsinnsatsen å holde liv i klubbøkonomien. Dette har vært Vardes varemerke helt fra starten.

Fjellhallen var Vardes redning i denne tunge tida. Det var utallige dugnader som gjorde at det stadig kom penger inn i ei slunken klubbkasse.

Jernvilje i skisporet

I skisporet viste også Harald Skjellaug en jernvilje. Han var ikke store karen da han sammen med mamma Anne Marie deltok i sitt første klubbrenn. Selv om han ikke har vært helt i toppen, ga han ikke opp og i 2000 debuterte han i NM for seniorer.

Harald Skjellaug anno 2007 - og på klubbrenn i 1982 sammen med mamma Anne Marie.

- Framgang er drivkrafta

Harald startet med klubbrenn bak Samfunnshuset med mamma som følgesvenn. Han var aldri noen barnestjerne, men gjorde trofast sine treninger og krabbet sakte, men sikkert oppover resultatlistene. Det er blitt mange treningstimer alene, men de siste åra har han trent sammen med Gjøvik/Toten Langrenn.

- Drivkrafta har hele tida vært framgang. Selv om den ikke er kommet fort, føler jeg at det har gått bedre og bedre hele tida, forteller Harald. - Det er klart jeg har hatt god nytte av treningssamarbeidet – mange gode trenere har lært meg mye, sier Harald, og nevner spesielt Åge Skinstad, Roar Grøndalen og Jon Arne Schjetne.

- Jeg føler faktisk at årets sesong har vært min beste. Jeg har flere plasseringer blant de 30 beste i Norgescup-renn, og det er jeg fornøyd med, fortsetter han.

Varde-løperen har også vist seg som en god langløper. Han har deltatt både i Vasaloppet og Birkebeineren, og det beste resultatet er en 91. plass i eliteklassa i Vasaloppet i 2006.

- Etter den gode plasseringen i Vasaloppet ble jeg nok ivrig i år, og sprakk skikkelig. Men jeg gir meg ikke for det, og kommer til å drive på så lenge jeg synes det er moro å trene, avslutter Harald.

Han har åtte merker i Birkebeieren og er allerede i full gang med forberedelsene til neste sesong.

År 2000

I år 2000 hadde Varde også tatt skrittet inn i den digitale verden. Klubben sikret seg sitt eget internettdomene, og har i dag egen hjemmeside med adressen www.vardeil.no.

Hytta var fortsatt mye brukt og det måtte til en del vedlikehold. Både dusjer, gulvbelegg og ytterdører måtte skiftes i regi av fotball junior, som nå var eneste gruppe innen fotball.

Sportshytta 2001

KM 2003 - øverst Mari Gulbrandsen, stående fra venstre Beate Strandvik, Mari Briskelund, Rigmor Foss, knestående fra venstre Trine Nilsen, Astrid Bekkelund, Halldis Engen, Line Bakken (bak), Henriette S. Fischer, Janne Elisabeth Viken, Kirsti Dybdal og Tove Thomte Roland (bak), liggende foran fra venstre Jannicke Dypdalen og Lene Nilsen.

Toppdommere i håndball

Håndballen i Varde hadde også fått to toppdommere i klubben. Knut Brateng (til venstre på bildet) og Finn Thorvald Simenstad ble tatt inn Norges Håndballforbunds talentopplegg, og nærmet seg Norgeseliten.

De to steg stadig i gradene, og reiste land og stand rundt fra Bodø i nord til Sandefjord i sør og representerte Varde IL på en flott måte. De dømte eliteserien for både damer og herrer.

Knut Brateng (t.v) og Finn Thorvald Simenstad

Samfunnshuset måtte selges

Etter at Varde tok over Samfunnshuset var det heller ikke vært så stor aktivitet. Det ble etter hvert vanskelig å forsvare drifta. "Huset" hadde hele tiden mer i utgifter enn de klarte å få inn av penger. Løpende vedlikehold måtte hele tida settes ut på grunn av dårlig økonomi. Noe måtte gjøres, og på årsmøtet i 2002 fikk styret fullmakt til å utrede salg av huset.

En epoke var over i bygdas historie. Det var ikke noen lett beslutning for de som var glad i bygda, men styret så ingen annen løsning. Sommeren 2003 ble "Huset" solgt for 920 000 kroner. En bra verdihevning på åtte år og godt tiltrengte penger til klubben.

Pengene som klubben fikk for salget gjør at vi har råd til å utvide vår egen sportshytte på Vardeplassen.

KM-tittel - 23 år etter

Iherdig arbeid i håndballgruppa ble kronet med en historisk begivenhet våren 2003. Damelaget ble kretsmeistere og rykket for første gang opp i 3. divisjon. Da var det gått 23 år siden den forrige KM-tittelen for håndball. Det var en fortjent triumf for et lag med stor L, som møysommelig var bygd opp gjennom åtte år.

Janne Elisabeth Viken og Hugo Brekken - viktige støttespillere i håndballgruppa.

Håndballtrener i særklasse

Hugo (37) har sakte men sikkert bygd et lag på trivsel og miljø, samt det å ha det morsomt på håndballbanen. Det hele startet altså i 1995, da han fikk forespørsel fra Anders Motrøen om å komme til Varde for å trene andrelaget. Hugo forestilte seg nok ikke den gang at han fortsatt skulle være Varde-trener et dusin år seinere.

Hugo er selvlært på det meste. Han spilte håndball i sine yngre dager, men måtte gi seg på grunn av en skade.

- Man kan trygt si at håndball har vært mye av mitt liv. Som spiller og trener er det blitt 27 år til sammen og det som er så fantastisk er at jeg fortsatt syntes det er like morsomt, sier en engasjert Hugo Brekken.

Samarbeid

- Jeg tror det hadde vært vanskelig å drive seniorhåndballen til det den er i dag uten et godt samarbeide med styre og spillere. Det er i første rekke Anders (Motrøen) og Janne (Viken) som har vært mine støttespillere, forteller Hugo.

- Det hele startet på bunnen av 4. divisjon og vi har sakte, men sikkert jobbet oss oppover. Per i dag befinner vi oss i det øvre sjiktet av 3. divisjon, sier Varde-treneren.

Selv i en periode da mange lagt ble lagt ned rundt omkring, klarte et iherdig Varde sammen med treneren å bevare seniorhåndball i klubben. Denne perioden var kanskje den vanskeligste tida i Hugo sin trenerkarriere. Siden er det bare gått en vei.

"Gamle" Vardejinter

Hugo Brekkens filosofi har alltid vært å ta små skritt av gangen.

- Viktigst av alt er at Vardes egne spillere har fått være med videre, slår han fast..

- Filosofien har hele tida vært å å bevare en fast stamme av "gamle" vardejinter. I stedet for å få masse nye spillere har klubbens egne fått tid på seg til å bli bedre. Dermed har alle klart å henge med i utviklingen. Det er nøkkelen til at vi klarer å bestå som lag. Der må jeg gi Janne Viken en honnør for sitt engasjement og et fantastisk humør, understreker Hugo.

- Jeg kaller henne gjerne for Vardes "Hanne Hegh". Hun har vært flink til å se positivt på alt og alle og dratt med seg de andre jentene. Hele laget har vist sin storsinnhet og alltid tatt i mot de nye spillere som er kommet til klubben på en flott måte, fortsetter han..

Æret med klokke

Etter 10 sammenhengende år ble Hugo æret med en klokke. Der var det gravert inn en takk for den kjempeinnsats han har gjort for seniorhåndballen i klubben.

- Det var en ting jeg satte stor pris på. Noe jeg kan se tilbake på og tenke på alle de gode minnene jeg har i min tid i Varde, avslutter Hugo Brekken - en stor håndballtrener og person.

KM 2006 - fra venstre Anders Ingvaldsen, Kenneth Alund, Jan Harald Tømmerhol, Vebjørn Tærud, Hans Christian Andersen, Rune Fremstad, Raymond Madsen, Asgeir Tærud, Ståle Svartbekk, Espen Svartbekk, Ståle Bergum, Jan-Kåre Heiberg, Erland Linnerud, Lars Erik Strandvik.

2006 – KM og sportshytte

A-laget i fotball hadde også begynt å røre på seg igjen. Det startet så smått igjen i 2002. Allerede i 2003 ble Varde avdelingsvinnere i 6. divisjon og rykket opp.

Framgangen fortsatte, og i 2006 gjennomførte laget en kjempesesong. De scoret hele 98 mål på 18 kamper og vant serien klart. Trener Tommy Nilsen ledet også laget til KM-tittel, etter seier 6-3 borte mot Østby/Ljørdalen og uavgjort 2-2 hjemme mot Romedal. Pokalen kunne hentes da Romedal vant 6-4 over Østby/Ljørdalen i siste kamp.

Mesterskapet ble dermed sikret med ett måls margin, og Varde var tilbake i 4. divisjon for første gang siden 1994. I 2006 kom også damefotball på programmet igjen.

Nina Sønsteby (t.v.) og Eva Hjelmsbakken - damespillere både på 80-tallet og i 2006!

2006 skulle bli et viktig år for klubben på flere måter. I april tok Hans Kristian Lilleengen og Hans Hvindebråten initiativet til ei seniorgruppe – og samlet Varde-patrioter fra 60 år og oppover. Gruppen møtes på plassen hver tirsdag, og nærmer seg 20 aktive. I reglene står det at man må være pensjonist eller ikke yrkesaktiv, og at det skulle drives mindre begrensede dugnader. Seniorene har på den korte tida rukket å gjøre en uvurdelig innsats for laget, både på Vardeplassen, skistadion, i skiløypene og som vertskap på Vesterås.

- Seniorene har vært veldig aktive på den nye klubbhytta. Det er mange håndtverkere i gjengen, så det har virkelig gått unna, forteller Hans Kristian Lilleengen.

Påbygget på sportshytta var kostnadsberegnet til 2,1 millioner kroner, og lørdag 10. juni ble den gamle garasjen på plassen revet. Så har det gått slag i slag. Varde IL får ei flott sportshytte å vise fram når den blir ferdig til 75-årsjubiléet!!

I samtlige undergrupper jobbes det nå godt for å få aktiviteten opp igjen, og ut fra det som vi har klart å gjøre sammen på den nye sportshytta, kan idrettslaget vårt se framtida lyst i møte. Den innsatsen vi legger ned i 2007 gjenspeiler den innstillingen det hele startet opp med for 75 år siden.

Ildsjelene som i 1932 satte seg under Tobrubrua tidlig i mai og stiftet Vard AIL visste vel ikke hvilken stor betydning de skulle få for bygda. Idrettslaget har vært et samlingspunkt i 75 år og vil bli det i framtida også.

Varde seniorer har gjort en stor innsats for idrettslaget - bak fra venstre Kjell Solhaug, Øivind Lønstad, Mathias Svendsen, Helge Svendsen, Hans Hvindenbråten, Gunnar Nybakk, Per Olav Hovelsrud, Sigbjørn Glitten, Rolf A. Lilleby. Foran fra venstre John Strandvik, Gunvald Dalby, Terje Helgesen, Hans Kristian Lilleengen, Arne Tandsether, Finn Foss.

Hovedstyret 2007 - bak fra venstre Hans Viflat, Ove Skarsethstuen, Anders Motrøen, Rolf Roger Strand. Foran fra venstre Per Olav Ask, Tove Hvindenbråten, May Viflat

Varde IL takker sponsorene i jubileumsavisa

Eidsiva
Totens Sparebank
Industristua
OTF Anlegg

Rema 1000
Statnett E.F.
Øyhus Motor AS

Gjøvik Innkjøpslag, FK Butikken
ABM Reklame
Coop Bybrua
Ergo Group
Osbakken
Advokat Bjørnar Lilleby
Isoteks Miljø AS
Tipping
Grønsås Vikleverksted
Oppland Entreprenør A/S
Gjøvik Kran & Hydraulikk
Elco
Statoil Propan & Oljeservice
Økonor A/S
Nordbohus Gjøvik A/S

Slåtsveen Elektro
Myrstuen Graving & Transport
Elektro Partner
Hår Sveis'n
Jan Andreassen A/S
Hörmann Port & Montasje
Esso Service Senter Hunndalen
B/ Miljøbygg A/S
Bekkevold Lyskopi
Odd og Ellen Byfuglien
Tore Svendsen murmester
TESS Gjøvik
S. Pettersen-Moe
Mariendal Offsettrykkeri AS
John Skogstad Kran & Transport

